

som det kan være rigtigt for et Thing og et Parti, saaledes kan det ogsaa engang imellem være besøjet for en enkelt Mand at udtale sin Mening, selv om han ikke har nogen som helst Udflugt til, at det kan føre til Noget, for at være tro mod sig selv, tro imod det, han anser for Sandhed, og for ikke at svigte sin Pligt mod sin Konge og sit Fædreland.

Blong: Den ærede Taler, der sidst havde Ordet, begyndte med at sige, at han var utilfreds dermed, at der ved Slutningen af Rigsdagssamlingen var fremkommet Adresseforslag i begge Thing. Deri kan jeg forsaavidt samstemme med ham, som jeg i Virkeligheden heller ikke tror, at noget Forslag derom vilde være kommet frem i dette Thing, hvis der ikke havde foreligget en vedtagen Adresse i det andet Thing. Jeg tror ikke, at det Onste eller den Tanke var opstaaet hos noget af dette Things Medlemmer at indgive en Adresse i dette Dieblif, derjom der ikke forelaa en anden, som dette Thing maatte anse det for sin Pligt at svare paa. Det glæder mig imidlertid, at den ærede Taler har erkjendt, at Svaret er holdt indenfor de snevreste Grændser af Maadehold, af Fredsommelighed, thi det tror jeg, at alle stærke Udtryk, der kunde misforstaaes eller sætte ondt Blod, ere undgaaede; det tror jeg virkelig maa siges om det foreliggende Forslag. Naar det ærede Medlem nu dertil knyttede den Bemærkning, at det er meget vanskeligt at paavise en Løsning, som i Diebliffet kunde være tilfredsstillende, saa er jeg ogsaa dertil ganske enig med ham, men det er ikke Landsthingets Sag at paavise en saadan Løsning. Det er Landsthingets Sag at sige, hvad der efter dets Mening er den sande Marsag til Vanskelighederne, og navnlig at sige det overfor den anden Udtalelse, som har kastet Skylden derfor over paa Regjeringen. Naar Landsthinget efter sit Skjøn over Forholdene maa sige, at Regjeringen ingen Skyld har, saa er det ikke det Samme som at sige, at Regjeringen er feilfri, det er langt fra Tilfældet. Den ærede Taler har vistnok ikke set noget som helst Ministerium, enten her eller andetsteds i Verden, uden at der, især naar Regjeringen har været ført i et længere Tidrum, vil kunne paavises Feilgreb, og saadanne ville visse ogsaa kunne paavises her, det skal jeg meget gjerne indrømme. Men den Tilstand, der nu er opstaaet, den Vanskelighed, der er for at føre Lovgivningen frem, kan efter mit Skjøn, og jeg tror ogsaa efter dette Things Flertals Skjøn, umulig paabyrdes Regjeringen, der hele Tiden har vist god Villie til at fremme den ene Reform efter den anden. Regjeringen

har forelagt det ene Lovudkast efter det andet — jeg skal ikke gjentage noget af dem, den høitærede Ordfører har allerede nævnt de vigtigste af dem — og man kan ikke med Sandhed sige Andet, end at Regjeringen har vist god Villie til at fremme Reformer, og og det er til at protestere imod eller modsigende det, som efter vor Mening ikke er Sandhed, at Landsthingets Adresse navnlig er bestemt, men ikke til at paavise en Løsning. Den ærede Taler mente, at der var to Midler til at løse Vanskelighederne, som maatte kunne bruges. Det ene nævnte han ikke ligefrem, men det er let at gætte, hvad det var; han mente, at der skulde foretages en Opløsning af et af Thingene eller af begge. Det andet Middel var et Ministerkifte. Ja, det er kraftige Midler begge to, men førend man anvender saadanne Midler, maa man dog spørge sig selv: ville de nytte noget, ville de føre til en anden Tilstand, ville de ikke under en lidt forskjellig Form, i en lidt forskjellig Retning forsatte den nuværende Tilstand, eller ville de forværre den? Jeg tror ikke, at de sidste Opløsninger have baaeret en saadan Frugt, at der turde være synderlig Opfordring til at forsøge dette Middel paany. Hvad Ministerkifter angaar, har jeg oplevet adskillige Ministerkifter og navnlig i de ti Aar, som Adressen viser tilbage til; jeg skjønner ikke, at Tilstanden er bleven bedre ved disse Ministerkifter. Men det er overhovedet ikke Landsthingets Sag hverken at gjøre det ene eller det Andet. Det maa være Hans Majestæt Kongens Sag ved Overveielser af begge Adresser at vælge imellem dem eller rettere sagt uafhængig af dem begge at tage sin Beslutning om, hvad der er Diebliffets Krav. Derpaa har Landsthingets Adresse slet ikke indladt sig. Den har kun sagt, hvad vi ere berettigede til at sige. Landsthinget i dets nuværende Sammensætning har nu bestaaet i en Periode af 16 Aar, og her i dette Thing er aldrig Lovgivningen bleven standset; alle de Forslag, der ere blevene forelagte — ja, enkelte ere maaste blevene forkastede, det huffer jeg ikke — men ialtfald, de allerfleste ere blevene forhandlede og sendte til det andet Thing. Landsthinget har i Reglen udført dette sit pligtmæssige Arbejde, det Arbejde, hvorfor det er blevet til, og hvorfor det sidder her, i forholdsvis kort Tid, og deraf, at vi altsaa aldrig har standset Lovgivningen, følger jo, at Marsagen til Standsningen heller ikke kan søges hos os — og den er heller ikke søgt hos os — men Standsningen er slet et andet Sted. Det vil jeg her hverken dable eller nærmere kritisere, men jeg siger, at naar man konsekvent i en Række af Aar systematisk standser Lov-